

Lovgivning de høre, er derfor lige godt tilstede for Enhver af os. Jeg benægter, efter hvad jeg har tilladt mig at udtale, saaledes ikke med, hvad jeg har sagt, at der muligens kan have været Nødvendighed i Juli forrige Aar for Ministeriet til at skaffe sig et befarent Mandskab tilstede i en større Grad, men med, hvad jeg har udtalt, benægter jeg, at det er skeet paa en saaa henrykkelig Maade overfor de Vedkommende, som er fornøden, og jeg betvivler, om man ikke ved at Marineministeriet havde seet Situationen noget klarere, allerede tidligere kunde have undgaaet en væsentlig Deel Ulemper. Men det, min Forespørgsel overhovedet gaar ud paa, er, hvorledes den høitærede Justitsminister — jeg veed vel, at det ikke er den nuværende høitærede fungerende Justitsminister, der har udstedt denne Bekjendtgjørelse — fortolker Værnepligtsloven, saa at den kan give ham Medhold til at udstede den nævnte Bekjendtgjørelse. Jeg antager ikke, at jeg latter behøver at oplæse min Forespørgsel; den er jo den høitærede Justitsminister bekjendt, og jeg skal derfor med disse Bemærkninger afvente hans Svar.

Den fungerende Justitsminister:

Jeg vil begynde med at sige, at, naagtet jeg ikke har udstedt denne Bekjendtgjørelse, slyder jeg ikke noget Ansvar fra mig, hvis et saadant virkeligt i dette Tilfælde skulde kunne gjøres gjældende. Den ærede Interpellant indrømmede, at det Antal Befarne, som var bevilget ved Udskrivningsloven, nemlig 200 og 400, ikke var overstrebet. Dette er ogsaa Tilfældet. Hvorvidt det nu maatte være rigtigt eller urigtigt, at Marineministeren i Ubished om, hvorvidt han vilde faae Brug for Flere end dem, han i Februar med Bestemthed kunde vide, at han trængte til, skulde lade stoppe Mandstab og forhindre det fra at gaae i anden end i indenriglig Fart og dertil paabyrde Staten Underholdningspenge, skal jeg henstille; jeg vil kun sige, at det var Marineministeren fuldstændigt umuligt paa den Tid, han skulde have stillet sin Begjæring til Justitsministeriet, nemlig i

Slutningen af Januar, med Bestemthed at sige, at han behøvede dette Mandstab eller vilde faae Brug for det. Trangen til disse Folk optraadte først senere. Dette er isørigt en almindelig Betragtning, som jeg ikke har troet at burde tilbageholde, inden jeg gaar over til at besvare Forespørgselen, som jeg først skal tillade mig at oplæse. Den lyder saaledes:

„Hvorledes mener den høitagtede Justitsminister at kunne bringe Bekjendtgjørelsen af 5te Juli 1866 om yderligere Indkaldelse af befarent Mandstab i Samklang med den bestaaende Lovgivning?“

Mit Svar herpaa er, at Hjemmelen dertil har Justitsministeren fundet og finder jeg i selve de Lovbestemmelser, som den ærede Læser begyndte sit Foredrag med at citere, og navnlig i § 8 af Værnepligtsloven, som siger, at det befarnede Mandstab, det søgaaende Mandstab betragtes som hjemforlovet. Det er egentlig paa dette Ord „hjemforlovet“, at Bægten skal lægges. Det er den ærede Interpellant saavel som det høie Thing bekjendt, at alt det værnepligtige Mandstab, der betragtes som hjemforlovet, kan indkalbes efter Foranstaltning fra vedkommende Autoriteter, uden at der i saa Henseende behøves nogen som helst Lov. Søvrigt indrømmer jeg, at de Foranstaltninger, der ere skete, selvsølgelig ere i Strid med den ordinære Fremgangsmaade, som er den, som den ærede Interpellant fremhævede, at det Mandstab, der indkalbes og skal staae til Disposition, bliver udtaget inden Februar Maanedes Udgang. Smidlertid vil den ærede Interpellant, hvis han har seet efter i de Forhandlinger, der i sin Tid ere førte om Værnepligtsloven, og navnlig Forhandlingerne, saavidt jeg mindes, i den 11te Sæssion finde, at det Spørgsmaal, paa hvilken Maade det Mandstab skulde bringes tilveie, som der senere hen maatte faaes Brug for, dengang er blevet bragt under Forhandling, Navnlig havde den daværende Justitsminister fundet sig foranlediget til at stille et Endringsforslag til Lovudkastets § 23, den nuværende Lovs § 24, et Forslag, som gik ud